

Hogyan fogják kezelni az elektronikus folyóiratokat az előfizetési ügynökségek?

A címben felvetett kérdésre adandó válasz előtt a szerző először az elektronikus folyóiratok előnyeit, eddig kialakult kiadási gyakorlatát, illetve a folyóirat-előfizetési ügynökségeknek azokat a törekvéseit ismerteti, amelyek révén a „holnapok” elébe mennek. Ezt követően a Carmel Los Alamos National Laboratory Research Library igazgatója megfogalmazza követelményrendszerét minősíti olyannak, amely körvonalazza a jövőbeli kezelés módját. Végül sorra veszi az elektronikus folyóirat-használat általánossá válása érdekében megoldásra váró problémákat.

A könyvtári és tudományos körök az 1990-es évek elején kezdtek foglalkozni azzal, milyen lehetőségeket kínál az elektronikus technika a nyomtatott formában folyó tudományos kommunikáció problémáinak megoldására. Mivel az elektronikus publikáció számtalan előnyével már sokféleképpen foglalkoztak, most csak röviden szólnunk róluk.

- Az elektronikus folyóiratok átfutási ideje elvileg rövidebb, mint a nyomtatottaké, tartalmukat azonnal továbbítani lehet az olvasókhöz, mielőtt kialakult.
- Az elektronikus folyóiratokhoz többféle újszerű módon lehet hozzáférni.
- Vélhetően nincs szükség kiegészítő indexelésükre.
- Tartalmuk letölthető az olvasók munkaállomáisaira további elemzésre és feldolgozásra.
- Nem kell kötetni és polcra rakni őket.
- Minimális a helyigényük.
- A hiányzó számokat és lapokat nem kell pótolni.
- Egyidejűleg többen használhatják őket, így kiküszöbölhető a többszörös előfizetés.
- A szerzőket nem kötik terjedelmi korlátok, elektronikus csatolók (linkek) révén terjedelmes kiegészítő információkat lehet hozzáfűzni a cikkekhez vagy beléjük foglalni.
- Mindenütt hozzáférhető, ahová az intézmény távközlési hálózata vagy az Internet eléri.
- Lehetővé teszik az olvasók és a szerzők közötti interaktív párbeszédet.
- Az értéknövelt szolgáltatások sokasága építhető rájuk, például az információ személyre szabott kiválogatása, elektronikus navigáció a dokumentumokban és a dokumentumok között, a multimédiás információ befoglalása stb.

- Konzerválásuk és megóvásuk kezelhetőbb problémákat vet fel.

Az információs forradalom kellős közepén járunk, a legutóbbi statisztikák szerint több mint 108 millió ember fér hozzá világszerte a webhez. Mintegy 1,9 millió honlap könnyíti meg a bevásárlást, a napi hírek elolvasását, és a majdnem végtelen mennyiségű információtömegben való tájékozódást.

Kiadók

Néhány nagyobb kiadó papíralapú folyóiratait elektronikus formában is rendelkezésre bocsátja, és vannak, akik megengedik az előfizetési ügynökségeknek, hogy közvetítőként funkcionáljanak. Vannak azonban olyanok is, akik jelenleg elzárkóznak ettől, bár a jövőben megváltozhat a magatartásuk. Ugyanis lehetetlenné válik, hogy a kiadók az egész világon közvetlen kapcsolatban álljanak vásárlóikkal. Gondolunk pl. csak azokra a pénzügyi funkciókra, amelyeket az előfizetési ügynökségek látnak el a kiadók számára. A kiadók alig hajlandók tenni bármit is vásárlóik megbízásából, ha nem fizetnek előre szolgáltatásaikért. Az előfizetési ügynökségek megteszik nekik ezt a szolgálatot, s hitelt nyújtanak a keresletnek, amely több országban meglehetősen jelentős. Néhány kiadó sok folyóiratát már a World Wide Webben keresztül teszi hozzáférhetővé, s a piac várhatóan 1998-ban kezd élni velük:

Elsevier: Science Direct

Springer Verlag: SpringerLink

Academic Press: APPEAL of IDEAL (konzorcium)

Taylor and Francis

Blackwell Scientific
Kluwer Academic
American Institute of Physics

... és számuk hétről hétre nő.

Hozzá kell tennünk, hogy a *Newsletter on serials pricing issues* c. folyóirat (1997. augusztus 16.) legutóbbi felmérése szerint 100 közül csak 5 orvosi folyóirat férhető hozzá online. Számuk ugyan folytonosan nő, de még nem látványosan.

Nemrégiben az Elsevier megállapodott az OhioLinkkel, több mint 40 ohioi egyetem és főiskola konzorciumával. Az OhioLink hamarosan elektronikusan férhető hozzá az Elseviernek mind az egyezer tudományos folyóirata teljes szövegéhez, az 1995-ös számoktól kezdődően. Ez a három évre szóló, a hírek szerint 23 millió dolláros megállapodás az első alkalom, hogy egy könyvtári konzorcium és az Elsevier Electronic Subscriptions szerződést írt alá. Az összeg lényegében megegyezik azzal, amennyibe az OhioLinkben részt vevő könyvtáraknak eddig az Elsevier-előfizetések együttesen kerültek. Ezek a könyvtárak mostanáig minimum 13, maximum 260 folyóíratra fizettek elő. Ezután Ohio állam több mint 500 ezer hallgatója valamennyi Elsevier-folyóiratban kereshet és böngészhet, a kívánt cikkeket elolvashatja és kinyomtathatja.

Ez vonzó fejlemény, habár nem jelenti, hogy minden ragyogó és világos az Elsevier előtt. *Karen Hunter*, a New York-i Elsevier Science első alelnöke gondolatait a Néhány dolog, ami miatt nem alszom éjszakánként c. előadásban tette közzé: „Fenntartjuk-e továbbra is az előfizetés jelenlegi modelljét, vagy abban a helyzetben vagyunk, hogy le kell nyelnünk a keserű pirulát, és a kanalas orvosság eladásából kell megélnünk? A kiadók ugyan szeretik az előfizetési modellt, nekünk azonban gondolnunk kell más alternatívákra is.” Ha az Elsevier erre az útra lép, annak – meggyőződésem – messzire ható konzekvenciái lesznek. *Hunter* egy másik gondolata: „A papíralapú és elektronikus publikálás pénzügyi túlterhelést okoz. Jelenleg fenntartjuk a kettős rendszert, s ez nagyon drága.” A *The Wall Street Journal* (1997. augusztus 11.) szerint az Elsevier 28 millió fontot költött az új technológiára, az előző évinél 40%-kal többet.

Vessük csak össze azt, amit az Elsevier lépéseiről mondtunk azzal az iránnyal, amelyet a Springer látszik választani. A Springer egyik sajtóközleménye szerint előfizetési árak csak nagyon szerény mértékben fognak emelkedni. A nyomtatott verziók előfizetőinek 1998-ban ingyenes hozzáférésük lesz az online verziókhöz. Mi történik legközelebb?

S hogyan állunk a tárolási kapacitással? Becslések szerint egy tízéves periódus során a digitális tárolás tizenhatszor többbe kerül, mint a nyomtatott

formátumé. Ez az elektronikus folyóiratok súlyos hátrányának tekinthető, s komoly pénzügyi kihatásai vannak a könyvtárakra. Például a hágai Királyi Könyvtár, amely Hollandiában az elektronikus folyóiratok köteles példányainak könyvtára lesz, jelenleg 12 ezer folyóiratot szemelt ki, hogy elektronikusan szerezzék be őket. Ennek a 12 ezer folyóiratnak mintegy 2000 gigabites tárolási kapacitásra lesz szüksége; arra számítanak, hogy öt év alatt 26 ezer folyóíratuk lesz, amelyek évente már 1,5 terabites kapacitást igényelnek.

A Stanford Egyetemen nagyon érdekes fejlemény a HighWire Press. Az egyetem kb. két éve gondoskodik arról, hogy az internetes kiadásra való áttéréssel a nonprofit tudományos kiadványok ne szenvedjenek hátrányt. Jelenleg kb. 30 online folyóíratuk van, s közülük a legfontosabb a *Journal of Biological Chemistry*, amelyet 1995-ben vittek az Internetre. Ezt hetenként jelenteti meg az *American Society for Biochemistry and Molecular Biology*. A nyomtatott verzió évente mintegy 700 oldalra rúg, és 1400 dollárba kerül egy-egy intézmény számára. Az online verzióknak 1100 dollár az ára.

Előfizetési ügynökségek

Még mindig sok kisebb kiadó létezik, amely nem gondolkodik elektronikus folyóiratokban. Ezért az EBSCO-nál már öt éve azon munkálkodunk, hogy megszerezzük a kiadóktól a jogot, hogy folyóirataikat elektronikus adatbázisba illeszthessük. Jelenleg 1800 folyóíratunk van, amely nem kapható meg közvetlenül a kiadótól, kizárólag az EBSCO-n keresztül elektronikus formában. Ennyiben különbözünk más előfizetési ügynökségektől, amelyek ugyancsak világméretben működnek, mint például a *Blackwell's*, a *Dawson* és a *Swets*.

Ebben az összefüggésben említtem az *Ovid Technologies* nevű céget is, amely az EBSCO-hoz hasonlóan ugyancsak nagy információfelhalmozóvá válik; eddig mintegy 300 folyóiratot választott ki az élet- és orvostudományi területről. Műszaki formátumukat „élő szövegnek” (live text) hívják, s jobbnak tartják, mint a laponkénti képmást vagy a PDF formátumot.

A *Blackwell's* az elektronikus folyóiratokra egy *Electronic Journal Navigator* nevű rendszert fejlesztett ki; a *Dawson* által kifejlesztett rendszer neve IQ, a *Swets* rendszeréé *SwetsNet*, míg az EBSCO elektronikus folyóiratokra alkalmazott rendszerét EBSCO Online-nak hívja.

E négy előfizetési ügynökség rendszereinek funkciói között nincs semmi különbség. Ezek alapvetően a következők:

➤ az elektronikus folyóiratokhoz való könyvtári hozzáférés integrálása a World Wide Webben,

- a kiadókkal kötött elektronikus licenclési megállapodások kezelése,
- segítség és tanácsadás az elektronikus licenclési feltételeivel kapcsolatosan,
- közvetlen felhasználótámogatás,
- közvetlen technikai segítség,
- oktatási anyagok és szoftverek a könyvtáraknak és végfelhasználóknak,
- tárgy szerinti keresés,
- kulcsszavak szerinti keresés,
- böngészés,
- tartalomjegyzék-szolgáltatások,
- témafigyelő szolgáltatások,
- dokumentumok egyedi kinyomtatása.

Bizonyos fokig az EBSCO Online rendszer megfelel más előfizetési ügynökségek rendszereinek. Előnyös vonása azonban, hogy kombinálni lehet majd különféle adatbázisokban való kereséssel, például a Medline-ban, ahol rá lehet kattintani egy utalásra, amely elvezet a cikk teljes szövegéhez, persze csak ha a teljes szöveg rendelkezésre áll. Ez a megoldás egyre több folyóiratra alkalmazható lesz. Az EBSCOmed azoknak a kulcsfontosságú adatbázisoknak a családja, amelyekre az orvosi intézményeknek van szüksége, beleértve a betegfelvilágosítás egy kiváló adatbázisát is, amely CD-ROM-on és online egyaránt rendelkezésre áll. Az EBSCO minden orvosi terméke bele fog tartozni ebbe a termékcsaládba. A Windows szoftvert alkalmazza, fejlett MeSH- (Medical Subject Headings) kezeléssel. Néhány jellegzetes vonása:

1. A kijelölt rekorddal azonos keresőkifejezéseket tartalmazó rekordok automatikus kikeresése.
2. Több adatbázisos keresés, duplumszűrés.
3. A régebbi állományok keresése CD-ROM-on, a kurrens adatok online keresése a CD-ROM-keresésnél elmentett keresőprofilal.
4. Fejlett MeSH-kezelés, ideértve a rokon MeSH tárgyszavak megtalálását a tárgyközjelölők automatikus keresésével.

Ez a szolgáltatás 1997 őszén indul, és folyamatosan bővül további adatbázisokkal.

Mindez érdekes és nagyon bátorító, de néhány valós és komoly gyakorlati problémával mégis szembe kell néznünk. *Richard Luce*, a Carmel Los Alamos National Laboratory Research Library igazgatója informatív előadást tartott az EBSCO-nál 1997 márciusában az online folyóiratok beszerzéséről, hozzáférhetőségéről és kezeléséről. Részletesen foglalkozott Los Alamos az irányú elkötelezettségével, hogy a tudományos kutatói közösségnek elektronikus hozzáférést kíván biztosítani.

Los Alamos egyike az Egyesült Államok vezető kutatóintézeteinek, s főként a fizikának a nagy energiákkal foglalkozó ágára összpontosít. Egy 43 négyzetmérföldre kiterjedő telephelyen 12 ezer alkalmazottat foglalkoztat. A számítógépes hard-

ver és telekommunikáció tekintetében az élen halad. *Luce* előadása a „falak nélküli könyvtárról” szólt, amelyet az íróasztalról elérhető integrált webes információszolgáltatásnak írt le. Ez a könyvtár jelenleg 1800 tudományos és 500 egyéb folyóiratra fizet elő, s több mint 2,5 millió dollárt költ egy évben. Ez 80%-a a teljes beszerzési keretnek. Rámutatott arra, hogy a saját egyedi szoftvereken alapuló rendszerekkel szemben a webes szolgáltatásokat kell előnyben részesíteni. Más szóval: nem használnak olyan szolgáltatót, aki csak egyedi szoftveres megoldásokat kínál.

A munkatársak tevékenységének méreteire jellemző, hogy pillanatnyilag 5200 elektronikus folyóiratot kísérenk figyelemmel (ezek közül néhány saját kiadvány a Los Alamos-i fizikusközösség hálózatáról származik). A könyvtár adatbázisa 13,5 millió idézett tételt tartalmaz, 95 millió hiperlinket és 200 millió utalást. Mindezek össze vannak kapcsolva saját online katalógussal, méghozzá saját fejlesztésű programjuk szoftverkódjával automatikusan generált csatolókkal. E kapcsolódások kifejlesztése során az a törekvés vezet és ösztönzi a munkatársakat, hogy úgy építsék fel az adatbázisokat, ahogyan az emberek hozzá akarnak jutni az információhoz. Minden integrálva van a katalógussal és a bibliográfiai adatbázisokkal, s alapkövetelmény a gyorsaság. A használók (a kutatók) elvárják a csatolókkal ellátott és a katalógussal integrált webes hozzáférést úgy, hogy csak egy helyhez kelljen fordulniuk, és egy közös használói interfész legyen. Elvárják továbbá, hogy minden hiperlinkkel legyen összekötve, új asszociációk jöhessenek létre, s mindezt könnyen lehessen megtekinteni a képernyőn, amelyhez nyomtatási kapacitás is tartozzék. A használók személyes érdeklődésüknek megfelelően kiépített figyelőszolgálatot is óhajtának, és megkívánják, hogy adatbázisaik teljes szövegű keresést és megjelenítést tegyenek lehetővé, függetlenül attól, ki a kiadó.

Luce az alábbi értékelési szempontokat tekintette át:

- a hozzáférés inkonzisztens módszerei;
- mindent kellő időben – az elektronikus verziót a nyomtatottal egyidejűleg vagy megelőzően – megkapni;
- megbízhatatlan szolgáltatás – lassú válaszdő;
- jelszavak – nem működnek;
- használati adatok – nehéz megszerezni őket a kiadóktól, ezért kifejlesztik a maguk szoftverjét, hogy megkaphassák a számukra szükséges adatokat;
- licencmegállapodás – tényleg problematikus, egyszerűsítésre van szükség;
- cikkazonosító – szabványosítani kell; miközben ő maga a SICI (Serial Item and Contribution Identifier = Sorozati Egység és Közleményazo-

nosító) felé hajlik, némely kiadó azonban – közöttük az American Chemical Society, az American Institute of Physics és az Elsevier Science – erősen támogatja a PII-t (Publisher Item Identifier = Kiadói Egység Azonosító), míg legutóbb az AAP (American Association of Publishers) tett közzé egy felszólítást az elektronikus cikkek azonosítására szolgáló rendszer (DOI = Digital Object Identifier = Digitális Tárgyazonosító) kidolgozására;

- bőséges tételinformáció – nevetséges az OCLC-nek fizetni ezért az információért, valójában a kiadóknak maguknak kellene nyújtaniuk, mint értéknövelt szolgáltatást;
- a weben nem működnek az egyidejű használók számára vonatkozó megállapodások, mivel elavultak, nincs mód az egyidejű használat megállapítására; ezt a modellt mindenkinek újra kell gondolnia, aki egyidejű használati megállapodást kínál a weben. Los Alamosban, ahol 17 ezer gépről kell hozzáférést biztosítani az adatokhoz, a legnagyobb probléma olyan ellátókkal tárgyalni, akik nem fogják fel működési területének kiterjedtségét, és olyan modelleket kínálnak, amelyek alkalmazhatatlanok.

További aggodalmakat sorolt fel 1997 februárjában Clifford Lynch (University of California) „Az árral szemben” c. írásában.

A jogosultság igazolása – A probléma azokkal a helyi licencekkel kapcsolatban jelentkezik, amelyek egy intézmény valamennyi használóját feljogosítják arra, hogy hozzáférjenek valamely web-helyen tárolt anyagokhoz. Honnan tudhatják a web-hely kezelői, hogy a hozzáféréssel próbálkozó használók valóban annak az intézménynek a tagjai-e, amely jogosultságot szerzett az adott web-hely teljes vagy részleges használatához? Az erre a kérdésre adott válaszok ma alapjukban elfogadhatatlanok. Ezek felhasználói jelszavak vagy IP-forráscímek szerinti korlátozások, bármilyen fizikai hálózathoz csatlakozzék is éppen az ember. Mivel azonban sokan dolgoznak otthon, és sokan csatlakoznak a hálózathoz kereskedelmi Internet-szolgáltatókon keresztül, mivel környezetünk egyre „mobilabbá”, mozgékonyabbá válik, az IP-címek szűrése egyszerűen nem fog működni.

Nyomtatás – Ennek módjáról gondolkodunk kell, hiszen a legtöbben főként azért használják a digitális információt, hogy eldöntsék, mit is nyomtassanak ki. Nem szükségképpen az egyetlen eljárás, hogy átviszik a kinyomtatandó tételeket a használó gépére, majd innen más-hová, ahogy most egy web-böngészővel teszik.

Tartalmi összefüggések – Igazi problémát jelent, hogyan is vélekedünk a digitalizált folyóiratokról és a web-helyekről. Álljon itt egy konkrét forga-

tókönyv: felállítunk egy web-helyet; összetöbörünk néhány használót; megmutatjuk nekik a folyóiratot, s megkérdezzük: „Hogy tetszik önnek így, elektronikusan?” A használó azt feleli: „Ó igen, ez meglehetősen csinos.” De a tartalomszolgáltató csak a folyóirat alakját változtatta meg, s a használó erre reagált. A kiadó nem szembesítette a használókat azzal a gondolattal, hogy az egész rendszer, amelyet az irodalom megközelítésére használnak, alapvető módon megváltozik. A hozzáférésnek ez a rendszere meghatározza, hogyan találják meg a használók a tartalmat, hogyan navigáljanak e tartalomon belül, s hogyan használják fel mindent. A kiadók várhatóan egymástól eltérően fogják megszervezni és rendelkezésre bocsátani a tartalmat, s különböző módszereket ajánlhatnak a tartalomhoz való hozzáférésre.

A csatolási eljárások – Nyilván jobb csatolási eljárásokra (linking technology) van szükségünk. Ígéretes eszköznek látszik a folyóiratszám és közlemény azonosítására szolgáló új szabvány, amely kiadás előtt áll. Ez lehetővé teszi, hogy számítógéppel állítsuk elő valamely kivonat, index rekordjából vagy a tartalomból a szükséges kulcsokat, majd e kulcsok segítségével hozzuk létre a kapcsolatokat. Így lehetségessé válik egy valós idejű, interaktív számítástechnikai eljárás, szemben a „kemény”, előre rögzített kapcsolatokkal.

Egyedi objektumcímzés – Sok web-helyen nem lehet egyedileg megcímezni az információkat hordozó objektumokat. Ez a kardinális pont – úgy látszik – elkerülte a legtöbb kiadó figyelmét. Ha a használó közvetlenül akar egy objektumhoz (például egy cikkhez) eljutni ezeken a web-helyeken, ne kelljen neki először egy „Isten hozott-lapot” kapnia, amely pl. közli a napi híreket, előfizetési kedvezményt kínál egy új folyóiratra, felajánl egy próbaszámot, s csak ezután prezentál egy hosszú folyóiratlistát, amelyből ki lehet választani a kívánt folyóiratot, majd az évfolyamot és a számot. Olyan csatolóokra van szükség, amelyek közvetlenül kötik össze a helyeket, le egészen az egyedi tartalmak szintjéig. Lynch szerint ez volna az adatbázis-tervezés abszolút kritériuma, amikor a jelenlegi környezetben kezdjük felvinni a tartalmat a webre. S nyilvánvaló, ameddig nem valósítjuk meg az egyedi objektumcímzést (vagy ha nem sikerül megvalósítani), problematikus lesz értelmes csatolókat készíteni a kivonatoló és indexelő adatbázisokban. Ez lényeges előfeltétele annak is, hogy az egyik cikkben szereplő utaláshoz hozzákapcsolódhassék az idézett cikk szövege: ez az, amit a használók igazán kívánnak.

Utoljára, de nem utolsósorban: nem lesz könnyű kezelni a hozzáférés és archiválás problémáit, tekintettel a bitek és bájtok hatalmas tömegére, amely évente tovább halmozódik.

Ha az információkat hajlékonylemezek, optikai lemezek vagy szalagon tároljuk, először rendelkezünk kell a hordozó befogadásához szükséges hardverrel és szoftverrel, mint például egy optikai leolvasóval vagy egy rendszerrel a megfelelő lemezről-szalagra meghajtókkal, és az adatok tárolásához használt szoftverprogram megfelelő verziójával együtt. Ha az információt távoli helyen tárolják, de szoftver segítségével hozzáférhető, az embernek megfelelő szoftverre van szüksége az adatok lokalizálásához és visszakereséséhez vagy letöltéséhez. Ezenkívül megfelelő szoftverre van szükség a hozzáféréshez vagy a leolvasáshoz is. Ez sok problémát vet fel. Az elektronikus folyóiratokat – éppen úgy, mint a nyomtatottakat – többféle szoftverprogrammal állítják elő, amelyek különféle hardverplatformokon működnek. Ahogy az elektronikus folyóiratok egyre bonyolultabbakká válnak, s fotókat, grafikus ábrázolásokat is tartalmaznak, sőt multimédiává fejlődnek, a formátumok száma ugyancsak növekedni fog. Sok, e folyóiratok számára alkalmazott program és formátum jön és megy, ugyanúgy, ahogy a szövegszerkesztő termék esetében történt és történik.

Mindennapi gyakorlattá fog válni a technológia felfrissítése, amelynek során az elektronikus információt az egyik, kivesző hordozóról átviszik a keletkező újra. Érdekes feladatot jelent ez majd azoknak, akik archiválni kívánnak, és hosszú távon akarnak könnyű, egyetemes hozzáférést biztosítani.

Az „információ kora” nagyon sokat tett azért, hogy másképpen tekintsünk tevékenységünkre és a könyvtáros szakmára, az információellátás módszereire. A változó idők változó hozzáállást kívánnak meg.

A kifejlesztés alatt álló új technológiának azonban a végfelhasználót kell szem előtt tartania, mert máskülönben haszontalanná válik. Jelenleg azzal a problémával állunk szemben, hogy vajon képesek vagyunk-e egy olyan rendszert megszerkeszteni, amelyet a használók kényelmesnek tartanak a nyomtatott folyóiratokat pótló elektronikus folyóiratok széles körben való használatára, nemcsak a ma keletkezett, hanem az eddig termelt és az ezután előállított információra is tekintettel, és a jövő számos generációját is számításba véve.

Irodalom

- MALINCONICO, M.: Electronic documents and research libraries. = IFLA Journal, 22. köt. 3. sz. 1996.
 HUNTER, K.: Things that keep me awake at night. = Elsevier Science Information, 7. sz. 1997.
 LUIJENDIJK, W.: Archiving electronic journals: the serial information provider's perspective. = IFLA Journal, 22. köt. 3. sz. 1996.
 LUCE, R.: Acquiring, accessing and managing online journals. Presentation at EBSCO's Academic Seminar, The Netherlands, 1997. március.
 LYNCH, C.: Technology and its implications for serials acquisition. 1997. február.

Beérkezett: 1997. X. 7-én. Fordította: Papp István

1999-től költségtérítés az NIIF-intézményekben

Tovább folytatódik a Nemzeti Információs Infrastruktúra Fejlesztési Program (NIIF), azonban a jövő évtől már a hálózatot használó intézmények költségtérítést fizetnek – erről írt alá megállapodást Magyar Bálint művelődési és közoktatási miniszter, Keviczky László, a Magyar Tudományos Akadémia főtájtára és Nyíri Lajos, az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság ügyvezető elnöke. A megállapodás értelmében folytatódik az NIIF hálózatának műszaki fejlesztése, és bővülnek szolgáltatásai. Az aláírók e célra közhasznú társaságot hoznak létre, így végre rendeződhet az 1987-ben indított program jogi személyiségének a kérdése.

A megállapodásról kiadott tájékoztató szerint az aláírók a támogató tagintézmények bevonásával igyekeznek átláthatóbbá tenni a program működését és kapcsolatrendszerét, valamint megteremtik erre az évre a program folytatásának pénzügyi feltételeit, és „lépéseket tesznek annak érdekében, hogy 1999-től a Költségvetésben külön tételként szerepeljen az NIIF Program”. Végül a megállapodás értelmében az aláírók célul tűzik ki, hogy a hálózatot használó intézmények 1999-ben a költségek 10, 2000-ben 20, 2001-ben pedig 30%-ával járuljanak hozzá a fenntartási és fejlesztési költségekhez.

/INteRNeTTo heti hírlevél, 1998. 9. hét/